

Sygn. akt VIII GC 2078/19 upr

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 lutego 2020 r.

Sąd Rejonowy w Bydgoszczy VIII Wydział Gospodarczy
w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia Marcin Królikowski

Protokolant: stażysta Grażyna Szczepańska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 7 lutego 2020 r. w B.

sprawy z powództwa M. S.

przeciwko D. L.

o zapłatę

I. oddała powództwo;

II. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 917,00 zł (dziewięćset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt VIII GC 2078/19

UZASADNIENIE

Powód M. S. wniósł o zasądzenie od D. L. kwoty 4.580,50 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 08 marca 2019 r. do dnia zapłaty. Nadto powód domagał się zasądzenia na swoją rzecz kosztów procesu według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego oraz zwrotu opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w wysokości 17,00 zł.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, że powód w ramach prowadzonej działalności gospodarczej P.P.H.U. (...) M. S. z siedzibą w B. zawarł z pozwanym, którego działalność obejmuje m.in. handel samochodami, ustną umowę kupna samochodu osobowego M. model (...). Pojazd ten sprowadzony został przez pozwanego z rynku amerykańskiego. Powód podał, że zgodnie z umową łączącą go z pozwanym, wpłacił tytułem zadatku kwotę 2.000,00 zł w celu zarezerwowania samochodu, co nastąpiło przelewem w dniu 23 listopada 2018 r., a znalazło swoje potwierdzenie w fakturze zaliczkowej. Strony ustaliły również, że samochód zostanie sprzedany po wykonaniu przez powoda niego wszelkich formalności związanych z umową leasingu, przy czym pozwany nie wyznaczył mu tego żadnego terminu. Jak podał powód, po płacie zadatku przystąpił on do realizacji umowy stron, poprzez ubieganie się o finansowanie zakupu samochodu u leasingodawcy (...) S.A., z którym to zawarł umowę. Powód wskazał, że jego doradca finansowy, dokonywał wszelkich czynności w związku z planowanym kupnem samochodu, w tym na podstawie zlecenia z dnia 23 listopada 2018 r. oddał przedmiotowe auto do ekspertyzy biura (...) sp. z o.o. w W., o/G.. Jeszcze przed sporządzeniem ekspertyzy, pracownik powyższego podmiotu poinformował leasingodawcę, że samochód nie posiada tabliczki znamionowej, dlatego też wycena pojazdu będzie hipotetyczna, a pojazd nie powinien być w ogóle dopuszczony do jazdy. W międzyczasie wystąpiono do producenta M. o udostępnienie rocznika przedmiotowego pojazdu, która to informacja została powodowi przekazana 05 grudnia 2018 roku. W związku z tym, powód skontaktował się z pozwanym wyrażając chęć zakupu pojazdu, przy czym pozwany w odpowiedzi na to wyraził chęć skontaktowania się z doradcą E. S. (1). Powód podał, że pozwany nie odbierał jednakże telefonów ani nie reagował na wiadomości e – mail

wysyłane przez w/w. Po kolejnych próbach kontaktu, powód otrzymał od pozwanego wiadomość SMS z informacją, iż odstępuje on od umowy zwracając wpłacony zadatek. Powód nie otrzymał jednakże przedmiotowej kwoty, w związku z czym zwrócił się pisemnie do pozwanego o zwrot zadatku oraz kosztów jakie podniósł w związku z niedoszlą do skutku umową.

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym w dniu 4 lipca 2019 r. o sygn. akt VIII GNc 4413/19 Referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym w Bydgoszczy orzekł zgodnie z żądaniem pozwu oraz rozstrzygnął o kosztach postępowania.

W sprzeciwie od powyższego nakazu pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na swoją rzecz kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Uzasadniając sprzeciw wskazano, że strony ustaliły warunki sprzedaży samochodu, które sprowadzały się do tego, że w oznaczonym terminie samochód zostanie zakupiony za gotówkę, a przez ten czas będzie zarezerwowany. Pozwany przyznał również, że tytułem zadatku zapłacona została kwota 2.000,00 złotych, jednakże w związku z upływem terminu rezerwacji i niedokonaniem zapłaty uznać należy, że powód nie wywiązał się z umowy, co dało uprawnienie do odstąpienia od umowy.

W odpowiedzi na sprzeciw pozwany podtrzymał powództwo w całości wskazując, iż lakoniczny sprzeciw pozwanego zmierz jedynie do przedłużenia postępowania. Według powoda, nieprawdziwe jest twierdzenie pozwanego, iż powód uchybił umownemu terminowi, a ponadto, pozostaje ono również w sprzeczności z dotąd przedłożonymi dokumentami.

Sąd ustalił, co następuje:

Pod koniec listopada 2018r. powód udał się do komisji samochodowej prowadzonej przez stronę pozwaną w celu obejrzenia samochodu marki M. (...), którego kupnem był zainteresowany. W tym samym dniu, strona powodowa wyraziła chęć zakupu przedmiotowego samochodu, w związku z czym zobowiązał się do wpłaty zadatku na poczet rezerwacji tego pojazdu. Powód został poinformowany, że zapłata pozostałej części ceny za zakup samochodu ma nastąpić do końca listopada 2018 r.

Dowód: zeznania stron – protokół elektroniczny na płycie CD k. 62 akt.

W dniu 23 listopada 2018 r. powód wpłacił na rachunek bankowy wskazany przez pozwanego kwotę 2.000,00 zł z tytułu zadatku na zakup przedmiotowego pojazdu.

dowód: potwierdzenie przelewu – k. 11 akt.

W celu finalizacji transakcji sprzedaży, powód zwrócił się do (...) S.A. w celu sfinansowania przez ten podmiot zakupu pojazdu, na podstawie umowy leasingu. W tym celu, doradca finansowy powoda, który to zajmował się jego wnioskiem wystąpił o wykonanie przez podmiot (...) Sp. z o.o. wyceny wartości nieuszkodzonego pojazdu, mającego stanowić przedmiot leasingu.

Po wykonaniu oględzin samochodu w komisji pozwanego, rzeczoznawca stwierdził nieprawidłowości w postaci braku fabrycznej tabliczki znamionowej oraz zwrócił się do zleceniodawcy o zgodę na hipotetyczną wycenę wartości samochodu, która to udzielona została w dniu 30 listopada 2018 r. W związku z upływem terminu do zawarcia umowy przyrzeczonej, pozwany skontaktował się z powodem, aby ten przyspieszył organizację środków na zakup pojazdu. W dniu 3 grudnia 2018 r. (...) Sp. z o.o. zwrócił się do producenta pojazdu o ustalenie roku jego produkcji. Po jej uzyskaniu w dniu 04 grudnia 2018 r. wykonana została ekspertyza techniczna hipotetycznych kosztów pojazdu w której wskazano, iż jego wartość wynosiła 55.400,00 zł brutto. W związku z wykonaniem ekspertyzy, powód poniósł koszty w wysokości 460,50 zł brutto.

Dowód: faktura VAT – k. 12 akt, korespondencja e – mail – k. 16 – 17 akt, ekspertyza techniczna – k. 18 – 26v akt, zeznania powoda – k. protokół elektroniczny na płycie CD k. 62 akt.

W związku z zawarciem umowy leasingu, doradca finansowy powoda przesłał pozwanemu oświadczenie o wpłacie zaliczki, które to miał on uzupełnić w celu finalizacji transakcji, czego jednakże nie wykonał. Ze względu na fakt, iż pojazd M. (...) cieszył się dużym zainteresowaniem oraz na fakt braku finalizacji transakcji przez powoda, pozwany sprzedał w/w samochód kupującemu, który niezwłocznie uiścił należną z tego tytułu cenę. Następnie, pozwany skierował do pozwanego wiadomość w której to odstąpił od umowy ze względu na zbyt długie oczekiwanie na zapłatę pozostałej części ceny sprzedaży. Tego samego dnia, powód przekazał pozwanemu informację o numerze konta na który miała zostać zwrócona wpłacona zaliczka.

Dowód: oświadczenie – k. 14 akt, korespondencja SMS – k. 27 – 28 akt, zeznania świadka E. S. (1) – k. 54v – 55v akt, zeznania stron - protokół elektroniczny na płycie CD k. 62 akt.

Pismem z dnia 25 lutego 2019 r., pełnomocnik powoda skierował do pozwanego wezwanie do zapłaty kwoty 2.580,50 zł z tytułu niezwróconej zaliczki, kosztów wykonania ekspertyzy pojazdu oraz należności z tytułu wystosowania tego wezwania, w wysokości

150,00 zł, którymi to kosztami obarczona została strona powodowa. Pozwany odebrał powyższe wezwanie w dniu 28 lutego 2019 r., a pismem z dnia 06 marca 2019 r. odpowiedział na nie odmawiając spełnienia powyższego żądania.

Dowód: faktura VAT nr (...) – k. 13 akt, wezwanie do zapłaty wraz z potwierdzeniem odbioru – k. 31 – 32 akt, pismo z dnia 06 marca 2019 r. – k. 33 akt.

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów przedłożonych przez strony których autentyczność nie budziła wątpliwości, zeznań świadka E. S. (1) oraz przesłuchania stron M. S. i D. L..

Sąd co do zasady dał wiarę zeznaniom świadka pomijając jednakże te twierdzenia, które miały charakter oceny i odnosiły się do kwalifikacji prawnej czynu pozwanego (wyłudzenie kwoty 2.000,00 zł). Nie znalazły również potwierdzenia w zebranych materiale dowodowym te twierdzenia w których E. S. (2) wskazywała, iż pozwany zdawał sobie sprawę, że zakup przedmiotowego samochodu sfinansowany zostanie przez leasingodawcę. Zeznania w/w okazały się jednakże przydatne w zakresie w jakim wyjaśniły kwestię procedur związanych z zawarciem umowy leasingu, której przedmiotem ma być pojazd używany. W tym też wymiarze, znalazły one odzwierciedlenie materiale dowodowym zebranych w przedmiotowym postępowaniu.

Na ograniczony przymiot wiarygodności zasługiwały również twierdzenia podnoszone przez powoda. Sąd dał im bowiem wiarę w tym zakresie, w którym dotyczyły okoliczności bezspornych związanych z samym faktem woli zakupu pojazdu, wpłaconej zaliczki oraz sposobu rozwiązania umowy przez stronę pozwaną. W tym zakresie, znalazły one odzwierciedlenie w zebranych w sprawie materiale dowodowym, czego nie można stwierdzić w odniesieniu do pozostałych zeznań. Nie sposób było dać wiarę twierdzeniom powoda, jakoby uiszczenie przez niego pozostałej części ceny za przedmiotowy pojazd nie było organiczne czasowo, a także nie znalazły potwierdzenia okoliczności, jakoby strona pozwana wiedziała o fakcie ubiegania się przez powoda o leasing.

Sąd zaaprobował zeznania pozwanego w całości, albowiem były one jasne i logiczne, a ponadto korespondowały z zebranych w sprawie materiałem dowodowym. Jak już wskazano powyżej, zebrany materiał dowodowy nie pozwalał na przyjęcie za dostatecznie uzasadnione, iż pozwany wiedział o przedmiotowym leasingu. Nadto, o czym będzie jeszcze mowa w niniejszym uzasadnieniu, charakter działalności pozwanego w znacznym stopniu uzasadniał podnoszone przez niego twierdzenia, jakoby powód ograniczony był terminem do wpłaty pozostałej części należności z tytułu zapłaty ceny za przedmiotowy pojazd.

W sprawie bezspornym było, że powód wpłaciła pozwanemu zadek w wysokości 2.000,00 zł. Poza sporem był również fakt, iż umowa przedwstępna nie została wykonana, albowiem nie doszło do zawarcia umowy przyrzeczonej. Istota sporu sprowadzała się natomiast do ustalenia przyczyn niedościa do skutku umowy przyrzeczonej oraz tego, która ze stron ponosiła odpowiedzialność za taki stan rzeczy.

W tym miejscu wskazać należy, że zgodnie z normą art. 394 § 1 k.p.c., w braku odmiennego zastrzeżenia umownego albo zwyczaju zadek dany przy zawarciu umowy ma to znaczenie, że w razie niewykonania umowy przez jedną ze stron druga strona może bez wyznaczenia terminu dodatkowego od umowy odstąpić i otrzymany zadek zachować, a jeżeli sama go dała, może żądać sumy dwukrotnie wyższej.

Nie budzi przy tym wątpliwości, że skutkiem wręczenia zadatku w rozumieniu jest powstanie dla każdej ze stron uprawnienia do odstąpienia od umowy bez wyznaczania terminu dodatkowego, przy czym uprawnienie to przysługuje na wypadek niewykonania zobowiązania przez drugą stronę. Oznacza to, że przez zastrzeżenie zadatku uchylone zostaje stosowanie reguły z art. 491 k.c., a więc nie ma obowiązku wyznaczania jakichkolwiek terminów w celu umożliwienia drugiej stronie spełnienia świadczenia. Uprawnienie wierzyciela do odstąpienia od umowy (i zatrzymania zadatku albo żądania sumy dwukrotnie wyższej) powstaje tylko wtedy, gdy niewykonanie jest następstwem okoliczności, za które dłużnik ponosi odpowiedzialność.

Przez niewykonanie umowy należy rozumieć sytuację, w której z chwilą nadejścia terminu spełnienia świadczenia spełnienie to nie następuje z powodu okoliczności, za które ponosi odpowiedzialność strona zobowiązana do tego świadczenia (art. 471 k.p.c.). Przejawami niewykonania zobowiązania, które pociągną za sobą skutki z art. 394 k.p.c., są zatem: zawiniona niemożliwość świadczenia, zwłoka strony zobowiązanej oraz odmowa strony uprawnionej przyjęcia świadczenia z tego powodu, że z winy drugiej strony nie odpowiada ono umowie (zob. Ciszewski Jerzy (red.), Nazaruk Piotr (red.), Kodeks cywilny. Komentarz, WKP 2019).

Powszechnie akceptowanym jest przy tym, że zachowanie zadatku po odstąpieniu od umowy lub żądanie jego podwójnej sumy stanowi surogat odszkodowania, przy czym w wyniku niewykonania umowy nie musi dojść do powstania szkody (zob. Frasn Mariusz (red.), Habdas Magdalena (red.), Kodeks cywilny. Komentarz. Tom III. Zobowiązania. Część ogólna (art. 353-534) Frasn Mariusz (red.), Habdas Magdalena (red.), Kodeks cywilny. Komentarz. Tom III. Zobowiązania. Część ogólna (art. 353-534), WKP 2018).

Sąd zważył, iż zgodnie z art. 389 k.c., umowa przedwstępna to taka, przez którą jedna ze stron lub obie zobowiązują się do zawarcia oznaczonej umowy. Nadto, umowa przedwstępna powinna określać istotne postanowienia umowy przyrzeczonej. Jeżeli termin, w ciągu którego ma być zawarta umowa przyrzeczona, nie został oznaczony, powinna ona być zawarta w odpowiednim terminie wyznaczonym przez stronę uprawnioną do żądania zawarcia umowy przyrzeczonej. Jeżeli obie strony są uprawnione do żądania zawarcia umowy przyrzeczonej i każda z nich wyznaczyła inny termin, strony wiążą termin wyznaczony przez stronę, która wcześniej złożyła stosowne oświadczenie. Jeżeli w ciągu roku od dnia zawarcia umowy przedwstępnej nie został wyznaczony termin do zawarcia umowy przyrzeczonej, nie można żądać jej zawarcia.

Mając na uwadze powyższe Sąd zważył, iż strony niewątpliwie zawarły umowę przedwstępną sprzedaży pojazdu marki M. (...). Okoliczność ta nie była sporną, a ponadto to, co również nie budzi wątpliwości, znalazła swoje potwierdzenie w fakcie uiszczenia przez powoda na poczet zawarcia umowy przyrzeczonej zadatku w wysokości 2.000,00 zł. Jak jednakże wskazywał powód, to leasingodawca miał sfinansować w/w zakup, co z kolei w przypadku samochodu używanego, wiązało się z koniecznością przeprowadzenia określonych czynności polegających na zbadaniu jego stanu technicznego. Jak wynika przy tym z zebranej w niniejszym postępowaniu dokumentacji, ocena techniczna uległa przedłużeniu ze względu na fakt nieprawidłowego umiejscowienia tabliczki znamionowej samochodu.

Zważyć należy, iż wskazane powyżej wyrażenie „termin, w ciągu którego ma być zawarta umowa przyrzeczona” to taki, w ciągu którego dłużnik powinien spełnić świadczenie na rzecz wierzyciela. Bezskuteczny upływ tegoż terminu nie powoduje wygaśnięcia zobowiązania, ale powstanie stanu opóźnienia dłużnika oraz początek biegu terminu

przedawnienia. Oznaczenie przedmiotowego terminu może nastąpić w sposób umowny, jak również jednostronnie – w oświadczeniu złożonym po zawarciu umowy, przy czym wystarczające jest określenie daty kalendarzowej jak również wskazanie jakiegokolwiek innego zdarzenia. Jak wskazuje się przy tym w literaturze przedmiotu, w przypadku gdy umowa przedwstępna nie określa terminu do zawarcia umowy przyrzeczonej, wyznaczany jest on przez stronę, której służy roszczenie o zawarcie umowy. W przypadku umowy dwustronnie zobowiązującej, gdy obie strony mają takie roszczenia, każda z nich może wyznaczyć termin do zawarcia umowy przyrzeczonej, przy czym skuteczne jest jednak tylko to oświadczenie, które zostało złożone wcześniej (zob. red. prof. dr hab. Edward Gniewek, prof. dr hab. Piotr Machnikowski, Kodeks cywilny. Komentarz 2019, wyd. 9, Legalis).

W tym miejscu wskazać należy, iż w procesie cywilnym ciężar dowodu spoczywa na stronach postępowania i to one są zobowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne (art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c.). Strony mają obowiązek twierdzenia i dowodzenia tych wszystkich okoliczności (faktów), które stosownie do art. 227 k.p.c. mogą być przedmiotem dowodu. Innymi słowy ten, kto powołując się na przysługujące mu prawo (żąda czegoś od innej osoby) obowiązany jest udowodnić fakty (okoliczności faktyczne) uzasadniające to żądanie, ten zaś, kto odmawia uczynienia zadość żądaniu (czyli neguje uprawnienie żądającego) obowiązany jest udowodnić fakty wskazujące na to, że uprawnienie żądającemu nie przysługuje.

Mając na uwadze powyższe normy, okoliczności przedmiotowej sprawy oraz zebrany w niniejszym postępowaniu materiał dowodowy Sąd zważył, iż żądanie powoda nie zasługuje na uwzględnienie. Jak już wskazano w niniejszym postępowaniu, nie sposób było opatrzyć przymiotem wiarygodności zeznania powoda, w których to twierdził, iż nie został mu wyznaczony termin do zawarcia umowy przyrzeczonej. Wskazania bowiem wymaga, że przeczy to racjonalnemu postępowaniu pozwanego, będącego podmiotem profesjonalnie zajmującym się sprzedażą pojazdów. Nie można również pominąć faktu, że to sam powód wskazywał, iż pozwany kontaktował się z nim w celu przyspieszenia transakcji, wykazując się dobrą wolą i chęcią sprzedaży samochodu stronie inicjującej niniejsze postępowanie.

W tym stanie rzeczy, wobec faktu podnoszenia przez pozwanego twierdzeń o zastrzeżeniu terminu oraz w okolicznościach brzmienia zeznań o których mowa powyżej, powód zobowiązany był do wykazania okoliczności przeciwnej poprzez udowodnienie, że termin do zawarcia umowy przyrzeczonej, nie upłynął w dniu sprzedaży pojazdu przez pozwanego. Mając na uwadze zebrany w sprawie materiał dowodowy. Sąd zważył, iż tak się jednakże nie stało, a powód nie sprostał ciężarowi dowodowemu. Nie znalazły bowiem potwierdzenia okoliczności nieoznaczenia terminu jak również, podnoszone przez powoda zarzuty, jakoby przedmiotowy pojazd jeszcze po wpłaceniu przez powoda zadatku widniał w ofercie sprzedażowej pozwanego umieszczonej w Internecie. W odniesieniu do drugiej z powyższych okoliczności wskazać jednakże należy, że nawet gdyby tak było, nie przesądzało to w żaden sposób o nierzetelności pozwanego, zwłaszcza że jak przyznał sam powód, sprzedawca kontaktował się z nim w celu przyspieszenia zawarcia umowy przyrzeczonej, z uwagi na upływ terminu do wykonania tejże czynności.

W przypadku gdy do zawarcia umowy przyrzeczonej nie doszło pomimo wezwania do tego dłużnika, nie może budzić zastrzeżeń fakt, iż pozwany sprzedał pojazd innemu kupującemu, który to uiścił cenę z tego tytułu w formie gotówkowej. Podkreślenia przy tym wymaga, że zawarte w art. 394 k.c. określenie "niewykonanie umowy przez jedną ze stron" jest znaczeniowo zbliżone do występującego w art. 390 § 1 k.c. pojęcia "uchylania się" od zawarcia umowy przyrzeczonej strony zobowiązanej do jej zawarcia. Subiektywny element zawarty w sformułowaniu "uchyla się" wskazuje na to, że zobowiązany dopuszcza się świadomie działania lub zaniechania zmierzającego do bezpodstawnego niezawarcia umowy przyrzeczonej, a przynajmniej godzi się z takim skutkiem. Uchylaniem się od zawarcia umowy przyrzeczonej może być już sama nieuzasadniona zwłoka zobowiązanego. Niewykonanie umowy w rozumieniu art. 394 § 1 k.c. może być następstwem "uchylenia się" od zawarcia umowy przyrzeczonej (art. 390 § 1 k.c.), przez które należy rozumieć także samą zwłokę zobowiązanego.

Sąd zważył także, iż stronie, która była gotowa do zawarcia umowy przyrzeczonej i wyraziła wobec drugiej strony wolę jej zawarcia nie można zarzucać uchylania się od zawarcia umowy przyrzeczonej - niewykonania zobowiązania (por. wyrok SN z dnia 15 kwietnia 2003 r. o sygn. V CKN 74/01, LEX nr 1130950). W wyroku Sądu Najwyższego z dnia 5

grudnia 2006 r. słusznie wskazano, że nie jest konieczne, aby dłużnik wykazał się "złą wolą", rozmyślnie zwlekając z zawarciem umowy przedwstępnej czy też wprost odmawiając jej zawarcia i szkodząc w ten sposób interesowi wierzyciela. Wystarczy natomiast to, aby wbrew swojemu obowiązkowi zaniedbał on dokonania takich czynności prawnych lub faktycznych, które zawarcie umowy przyrzeczonej w ogóle czynią możliwym (II CSK 274/06, LEX nr 238945).

Jak już wskazano w niniejszym uzasadnieniu, w przedmiotowej sprawie strony zawarły umowę przedwstępną, przy czym powód na poczet zawarcia umowy przyrzeczonej, wpłacił na rzecz pozwanego zadatek w wysokości 2.000,00 zł. Nie ulegało również wątpliwości Sądu, iż finalnie, do zawarcia umowy sprzedaży w ogóle nie doszło. Powód nie wykazał przy tym podnoszonych przez siebie twierdzeń, jakoby nie był mu wyznaczony termin do zawarcia umowy przyrzeczonej, a zatem w ocenie Sądu, to właśnie on ponosi wyłączną odpowiedzialność za niedojście do skutku umowy przyrzeczonej. To zachowanie powoda było wyłączną przyczyną odstąpienia przez pozwanego od zawartej umowy przedwstępnej. Tym samym, pozwanemu przysługiwało uprawnienie o zachowania zadatku, a zatem przedmiotowe powództwo o jego zwrot w podwójnej wysokości nie zasługiwało na uwzględnienie. Z tej też przyczyny, za bezpodstawne należy również uznać żądanie powoda w pozostałym zakresie, albowiem wobec jego wyłącznej winy w niedojściu umowy przyrzeczonej do skutku, nie ma podstaw do uznania pozwanego za zobowiązanego do zwrócenia mu kosztów ekspertyzy jak również należności z tytułu windykacji przedmiotowej wierzytelności.

W tym stanie rzeczy, na podstawie art. 389 § 2 k.c., w zw. z art. 394 § 1 k.c. Sąd oddalił powództwo.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 99 w zw. z art. 98 k.p.c. Strona przegrywająca sprawę zobowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do całkowitego dochodzenia celowej obrony. W związku z tym, w pkt II drugim wyroku, Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 917,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu na które składało się: 17 zł z tytułu kosztów zastępstwa procesowego raz 900,00 zł z tytułu wynagrodzenia pełnomocnika ustalonego w oparciu o § 2 punkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tekst jedn. Dz.U. z 2018 r., poz. 265).